

Arrest

**nr. 163 823 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Franse nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A.-M. VERHAEGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij dient op 1 juni 2015 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Tweede verzoekende partij dient op 15 juni 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 november 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die eerste verzoekende partij op 25 november 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 01.06.2015 werd ingediend door:

Naam: [D. V., A. M.-C.]

Geboorteplaats : [L.]

Nationaliteit: Frankrijk

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Geboortedatum: [...]

Verblijvende te [...] 8930 MENEN

+ minderjarig kind: [A. A. - RR ...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 01.06.2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst, loonfiches van mei, juni, juli 2015 en een ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). De bestaansmiddelen, bedoeld in art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Wanneer we het dossier ten gronde onderzoeken, stellen we vast dat betrokkene haar bestaansmiddelen verwerft uit een economische activiteit als werknemer in Frankrijk. Zij legt hiervan een arbeidsovereenkomst en loonfiches voor. Wanneer we de persoonlijke situatie in rekening nemen, dienen we vast te stellen dat de bewezen inkomsten niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het bedrag van haar inkomsten uit de tewerkstelling in Frankrijk ligt immers lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een persoon met een dergelijke gezinslast. Ongeacht de persoonlijke uitgaven van betrokkene, is het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene met dit inkomen toch voldoende in haar levensonderhoud en dat van haar kind zou kunnen voorzien. Er worden verder geen bewijzen voorgelegd van aanvullende inkomsten/bestaansmiddelen waarmee rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan haar minderjarige zoon ook geen verblijfsrecht genieten. Er kan voor dit kind helemaal geen toepassing gemaakt worden van het art.40 bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU- burger die ouder is van het kind, om zich bij te voegen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en bloedverwant in neergaande lijn aangevraagd op 01.06.2015 en 15.06.2015 hen geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu stelt de Raad vast dat de tweede verzoekende partij is geboren op 7 juli 2009 en aldus bij het indienen van het verzoekschrift slechts zes jaar oud was. Er blijkt niet dat dit kind reeds beschikt over een voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het kind diende aldus vertegenwoordigd te worden. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van de tweede verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat het beroep ingediend door de tweede verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Art. 40 van de Vreemdelingenwet stelt:

[...]

In uitvoering hiervan stelt art. 50 van het KB van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

De bestreden beslissing weigert het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat zij niet zou voldoende inkomsten zou hebben om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet het beginsel van vrij verkeer van personen ruim worden uitgelegd (HvJ 26 februari 1991, C292/89, Antonissen, punt 11; HvJ 20 februari 1997, C-344/95, Commissie/België, punt 14).

Artikel 40 Vreemdelingenwet geeft aan iedere EU-burger het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in dien hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van de sociale bijstand.

Verder stelt dit artikel dat bij evaluatie van deze bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie, alsook met de familiale situatie van de burger van de Unie.

Bij het indienen van haar verzoek heeft verzoekster, bovenop de bewijzen van haar inkomsten, kopie gegeven van de aankoopakte van haar woning te Menen. Uit deze akte blijkt dat er geen hypothecaire inschrijving is op deze woning, ze werd volledig betaald door verzoekster zonder enige vorm van financiering.

Uit deze akte blijkt derhalve dat verzoekster geen huur dient te betalen, nog een lening dient af te betalen.

Zij woont met andere woorden gratis in haar woning.

Uit de inkomstenbewijzen blijkt dat verzoekster in ziekteverlof is, waardoor zij een bedrag van om en bij de 200 € per maand ontvangt van haar werkgever.

Daarenboven ontvangt zij 19,31 € per dag van de ziekteverzekering. Wat ongeveer 570 € per maand inhoudt.

Dit bedrag is effectief onder de grens van het bestaansminimum, maar is voldoende voor verzoekster om mee rond te komen.

Doordat zij niet dient te betalen voor haar woonst, deze is reeds volledig betaald, heeft zij een bedrag van 770 € per maand volledig ter beschikking.

Daarenboven dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster, omwille van haar eigendom, niet eens gerechtigd is op enige hulp van het OCMW.

Het feit dat verzoekster een eigen woonst heeft, samen met de inkomsten die zij ontvangt, zijn derhalve voldoende om te concluderen dat zij niet ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel.

Verweerster was, op het ogenblik van het nemen van de beslissing, volledig op de hoogte van de eigendom van verzoekster.

Zij heeft echter nagelaten hiermee rekening te houden.

Verweerster heeft derhalve nagelaten rekening te houden met alle middelen die verzoekster had, in casu de inkomsten én de eigendom van een onroerend goed, wat een schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet inhoudt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met het stuk, door verzoekster neergelegd, waaruit haar eigendom blijkt, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Ook de motiveringsplicht werd geschonden door na te laten alle door verzoekster aangehaalde elementen in overweging te nemen en hierop te antwoorden.

Gelet op bovenstaande schending dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich dan ook op."

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen in casu te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

In casu beriep eerste verzoekende partij zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Verwerende partij stelde in dit verband vast dat eerste verzoekende partij hiervoor een arbeidsovereenkomst en loonfiches voor de maanden mei, juni en juli 2015 voorlegde van een tewerkstelling in Frankrijk evenals een bewijs van ziekteverzekering, doch de aldus bewezen inkomsten niet toelaten vast te stellen dat eerste verzoekende partij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Verwerende partij stelde hierbij dat het bedrag van de inkomsten lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend voor een persoon met gezinslast terwijl het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum is. Verwerende partij motiveerde ook dat uit het dossier niet blijkt dat eerste verzoekende partij met dit inkomen toch voldoende in haar levensonderhoud en in dat van haar kind zou kunnen voorzien en er geen bewijzen voorliggen van aanvullende inkomsten / bestaansmiddelen waarmee rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van het dossier.

Eerste verzoekende partij betoogt in dit verband allereerst dat zij bij haar aanvraag eveneens een kopie voorlegde van de aankoopakte van haar woning te Menen en hieruit blijkt dat er geen hypothecaire inschrijving is op deze woning. Zij benadrukt dat zij aldus geen huur dient te betalen, en evenmin nog een lening moet afbetalen. Zij stelt in dit verband eveneens dat zij, gelet op haar woning, niet in aanmerking komt voor steun van het OCMW.

De Raad stelt in dit verband evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat eerste verzoekende partij ter staving van haar aanvraag de stukken overmaakte zoals deze door de verwerende partij worden opgesomd in de bestreden weigeringsbeslissing, met name (een addendum bij) een arbeidsovereenkomst met een werkgever in Frankrijk, loonfiches voor de maanden mei, juni en juli 2015 en bewijs van ziekteverzekering. Het door eerste verzoekende partij gestelde dat zij bij haar aanvraag eveneens een kopie voorlegde van de aankoopakte van haar woning te Menen vindt geen grondslag in de stukken van het administratief dossier en zij maakt zulks ook geenszins aannemelijk met enig begin van bewijs. Zij laat zelfs na deze aankoopakte thans te voegen bij haar verzoekschrift. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met een dergelijke aankoopakte, of met bepaalde voorgehouden gegevens die hieruit moeten blijken. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Voormeld betoog van eerste verzoekende partij kan niet worden weerhouden.

Eerste verzoekende partij brengt vervolgens een betoog naar voor waarbij zij stelt dat uit de door haar voorgelegde inkomstenbewijzen blijkt dat zij in ziekteverlof is waarbij zij enerzijds een bedrag van ongeveer 200 euro per maand van haar werkgever en anderzijds een bedrag van ongeveer 570 euro per maand van de ziekteverzekering ontvangt. Zij stelt met dit inkomen van 770 euro per maand toe te komen.

De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier, ter staving van haar bestaansmiddelen, enkel een (addendum bij een) arbeidsovereenkomst en loonfiches voor de maanden mei, juni en juli 2015 voorlegde. Uit deze loonfiches blijkt een netto maandelijks inkomen uit tewerkstelling van respectievelijk 1064.89, 846.12 en 886.09 euro. Ter terechtzitting gevraagd op welke wijze de thans door eerste verzoekende partij ingeroepen gegevens dan wel zouden moeten blijken uit de voorgelegde loonfiches, blijft zij het antwoord schuldig. De Raad stelt vast dat de door eerste verzoekende partij voorgehouden gegevens geen steun vinden in de bij de aanvraag voorgelegde stukken ter staving van de bestaansmiddelen, en zij aldus ook niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening hield met deze gegevens of deze niet correct beoordeelde. Bij de aanvraag lagen zo ook geen stukken voor dat eerste verzoekende partij een uitkering van de ziekteverzekering zou ontvangen, en ook bij haar verzoekschrift legt zij geen stukken in dit verband neer. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder enig inkomen zoals dit voorlag bij de aanvraag niet in rekening heeft gebracht.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij verder niet ingaat op de concrete motieven zoals deze aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen. Haar toelichting laat de Raad niet toe vast te stellen dat verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of dat zij op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Eerste verzoekende partij maakt, door louter voor te houden wel te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, evenmin aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre eerste verzoekende partij zich nog beroept op de richtlijn 2004/38/EG merkt de Raad op dat zij in gebreke blijft de concrete bepaling van deze richtlijn aan te duiden die zij geschonden acht en te duiden waarom deze bepaling dan wel zou zijn geschonden. Hierbij dient er bovendien ook op te worden gewezen dat de voormelde richtlijn reeds is omgezet in de Belgische wetgeving, waardoor verzoekster er zich in beginsel ook niet langer rechtstreeks op kan beroepen. Enige toelichting waarom zij meent dat zij zich wel nog rechtstreeks op de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen, ontbreekt eveneens. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Er wordt geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS